

[Industriministeren]

nogle grænser til fra samfundet for at kunne honorere det. Ganske naturligt, men så skal vi altså ind i procesomstillingen

Set fra samfundsmæssig side er der, ihvorvel det er meromkostninger i den enkelte virksomhed, som skal påtage sig denne teknologi, naturligvis i visse tilfælde tale om, at der også er samfundsmæssige kompensationer ud over de rent miljømæssige. Og det hænger selvfølgelig sammen med, at der er andre dele af erhvervslivet, som har til opgave at fremstille disse nye maskiner, de nye systemer, som man skal anvende, og de har naturligvis en positiv virkning i denne forbindelse.

Det er nogle problemstillinger, som jeg synes er meget væsentlige at holde sig for øje, og jeg vil gerne sige, det er problemstillinger, som vi i høj grad holder os for øje i den regi, hvor jeg arbejder. Jeg vil henvise til, at vi har udgivet et debatoplæg fra Industriministeriet, som handler om erhvervsudviklingen og vækst ved regulering af det eksterne miljø. Den kom allerede i april 1987, netop på samme tidspunkt, hvor debatten om vandmiljøplanen for alvor tog fat. Jeg mener, det var meget væsentligt, og jeg synes, det var meget glædeligt, at der blev fundet forståelse for rent tidsmæssigt at få tilrettelagt vandmiljøplanen på en sådan måde, at den honorerer også de synspunkter, som der her er tale om.

Men også omkring erhvervspolitikken og den renere teknologi er der naturligvis sammenhænge til ulandsproblematikken. Det var naturligvis lykkeligt og ønskeligt, om vi kom så langt med den rene teknologi, at denne teknologi kunne danne udgangspunkt for anvendelse også i disse lande, således at de sprang den industrialiseringsfase over, som vi har været igennem i den vestlige verden, og som bestemt ikke har været uden omkostninger, nemlig den industrialiseringsfase, hvor man sigtede primært på produktionen, på ønsket om at frembringe produkterne og prioriterede dette så højt, at prioriteringen af de miljømæssige hensyn blev for lav.

Derfor er synspunktet væsentligt, men det stiller også en række krav. Det stiller nemlig krav til ulandene på følgende måde: Desværre er det sådan, tror jeg, at en række af de nye, rene teknologier bliver ret komplicerede. Derfor vil naturligvis betjeningen af sådanne anlæg, reparation og vedligeholdelse osv., stille store

krav med hensyn til uddannet personel, og det er en parameter, man bør have med inde i diskussionerne, når man tager dette tema op.

Hermed prøvede jeg at belyse to væsentlige sider af sammenhængen mellem miljøpolitik og erhvervspolitik. Det var meget glædeligt – udenrigsministeren har allerede svaret på det, men jeg vil gerne gentage det også ud fra mit område – at høre de bemærkninger, der kom fra fru Lone Dybkjær omkring at søge i det videre arbejde at inddrage erhvervsfolkene i de praktiske udformninger. Der er nemlig ikke bare i den regi, hvor jeg sidder, men også ude i erhvervslivet en større og større forståelse for de problemstillinger, jeg her har snakket om. Det er klart, vi bliver ved med stærkere og stærkere at advokere for dem og også stærkere og stærkere at indbygge dem i udformningen af erhvervspolitikken.

Jeg takker også hr. Kelm-Hansen for hans venlige bemærkninger, og jeg er sikker på, at enhver, der for alvor har forståelse for ulandsproblestillingerne i sammenhæng med erhvervsudviklingen, også gør sig klart, at det drejer sig om primært at se på de behov, der er i ulandene, og ikke primært tage udgangspunkt i de behov, som vi har i den industrialiserede del af verden.

Endelig er der et tema i Brundtland-rapporten, som der faktisk ikke rigtig har været slået på. Jeg synes alligevel, det er et meget væsentligt tema. Rapporten anbefaler, at ansvaret for miljøpolitikken i højere grad henføres til de organer, som træffer beslutningerne om økonomiske og erhvervspolitiske forhold.

Dér vil jeg da gerne sige, at jeg mener, at denne problemstilling i høj grad lægger op til, at den skal tages med som et godt og naturligt tema for det udvalg, som jo formentlig vil blive nedsat i forbindelse med udarbejdelsen af handlingsplanen. Men hvis jeg lige skulle anslå temaet i relation til det, man taler om i rapporten, så vil jeg sige, at det er meget svært at forestille sig, at sektorministerier og -myndigheder skal kunne overtage miljøpolitikken. Sådan opfatter jeg det i hvert fald.

Det nye, så vidt jeg i hvert fald kan se, må bestå i, at vi i højere grad søger at inddrage miljøaspekterne i sektorpolitikken, således at udviklingen i hver enkelt sektor kan blive bæredygtig. Det er i hvert fald den opfattelse, som jeg står for, og som jeg tror er meget væsentlig, og